

کار را که کرد

شغل هر کس بخشی از هویت اوست و تمرکز روی کار و شغل مورد علاقه یکی از عوامل موفقیت در زندگی است. به تجربه ثابت شده است، بیشتر انسان‌هایی که در زمینه کاری خاصی به طور پیوسته و متمرکز تلاش می‌کنند، موفق‌ترند تا کسانی که در زندگی تداوم کاری ندارند و شغل‌های متعددی را می‌آزمایند؛ یعنی کاری را با هیجان شروع می‌کنند و بعد از مدت کوتاهی دست از آن کار می‌کشند، رهاش می‌کنند و سراغ حرفه دیگری می‌روند. این‌ها در هیچ یک از آن کارها چندان پیشرفتی نمی‌کنند.

اینکه گفته‌اند: همه‌کاره هیچ‌کاره است، به همان واقعیت اشاره دارد. البته ماندگار نبودن در یک شغل، دلایل متعددی می‌تواند داشته باشد. روشن است گاهی تغییرات شغلی با وجود تمایل و خواست فرد اتفاق می‌افتد؛ مثلاً در اداره یا سازمان مربوطه تعدیل نیرو انجام می‌شود و فرد به اجبار در پی شغل دیگری می‌رود. گاهی نیز تغییر شغل منطقی دارد. به فرض، فرد با موقعیت شغلی مناسب‌تری روبه‌رو می‌شود.

اما گاهی فرد در زندگی کاری خود، بدون دلیل، مدام از این شاخه به آن شاخه می‌پرد؛ انگار تصمیم گرفته است هر حرفه‌ای را بیازماید. می‌بینیم یک روز مغازه‌ای باز می‌کند و کسب و کاری راه می‌اندازد و مدتی را با آن شغل سرگرم است، اما چیزی نمی‌گذرد که نظرش عوض می‌شود و به سراغ کار دیگری می‌رود. چنین شخصی دچار خسارت‌های مادی و معنوی می‌شود. جز این نیست که جدا از فرصت‌سوزی‌ها، هم شروع هر کار با هزینه همراه است و هم رهاکردن آن هدر رفت سرمایه را در پی دارد!

بنابراین، روش درست آن است که از ابتدا در مورد شغل و انتخاب آن فکر کنیم. درست تصمیم بگیریم و بعد از پیدا کردن شغل مورد علاقه، به کارمان بچسبیم و وسوسه فعالیت‌های دیگر را از خود دور کنیم. البته این کار آسان نیست و به نوعی همان است که امام باقر(ع) فرموده‌اند: «هیچ چیز نزد خداوند، محبوب‌تر از آن نیست که بر آن مداومت شود، هر چند اندک باشد» (الکافی، ۳/۸۲/۲).

متأسفانه بعضی‌ها عجول‌اند. یک‌سببه نمی‌توان پولدار شد. باید زحمت کشید، صبر کرد و منتظر موقعیت‌های مناسب ماند و

به‌درستی از آن‌ها سود برد تا به نتیجه دلخواه رسید. اصلاً در هیچ کاری نباید منتظر نتیجه فوری بود. هر کار، از هر نوعی که باشد، سختی‌های خودش را دارد. اگر به این نکته باور داشته باشیم، دیگر به امید واهی کار آسان‌تر، کار و شغل‌مان را به راحتی رها نمی‌کنیم و کنار نمی‌گذاریم.

تنها باید فکر و ذهن و انرژی خود را بر این موقعیت کاری که در پیش گرفته‌ایم متمرکز کنیم. به دنبال ایده‌ها و راه‌حل‌هایی برای پیشرفت کار خود باشیم و با انگیزه ادامه دهیم. به تدریج همه چم و خم کار را یاد بگیریم و اعتبار کسب کنیم. آن وقت است که می‌بینید موفق می‌شویم. بدانیم، هیچ کس در کاری پیشرفت نمی‌کند، مگر آنکه تداوم و استمرار را اساس کار خود قرار دهد.

بله، استمرار و تداوم در کسب و کار یکی دیگر از اخلاق کاری است که باید خود را به آن ملزم بدانیم و بی‌جهت و بی‌درپی تغییر شغل ندهیم. این تغییر عقیده‌دادن‌ها و رفت‌وبرگشت‌های بی‌جهت و بی‌معنا مشکل ایجاد می‌کنند. متأسفانه بسیاری انگار در این رفت و برگشت‌ها تخصص دارند!

البته همان‌طور که گفتیم، بهتر است از همان ابتدا شغل‌مان را با فکر و عاقلانه انتخاب کنیم؛ شغلی که مورد علاقه و در جهت استعداد ما باشد. آن‌هنگام است که از وقت گذاشتن برای آن خسته نمی‌شویم. با عشق ساعت‌ها به آن می‌پردازیم و از جست‌وجو و مطالعه و کسب اطلاعات تازه در مورد آن لذت می‌بریم. آن وقت است که در آن روز به پیشرفت می‌رسیم. امام علی(ع) فرموده است: «تا کاری را خوب نسنجیده‌ای، به آن اقدام نکن» (الحیة، ۱۳۹۱: ۵۶۴).

همچنین، به زیبایی فرموده است: «اندازه کن، سپس بُر. بیندیش، سپس بازگویی و بسنج، سپس به کار برخیز» (همان، ص ۵۴۵).
 ممکن است کسی تصور کند بد هم نیست در هر کاری سررشته‌ای پیدا کنیم؛ درست است که کسب و کارهای متفاوت تجربه‌هایی نیز به همراه دارند، اما اگر بخواهیم آدم موفق و کاربلدی باشیم، بهتر است در یک زمینه کاری تجربه و تخصص پیدا کنیم. تمام اشخاص موفق و صاحب نام در سطح جامعه معمولاً به همین شکل در کار خودشان صاحب اسم و رسم شده‌اند.

ارزش تداوم عمل

یادتان باشد، یک کار تمام بهتر است از هزار کار ناتمام. از همین روست که در آموزه‌های دینی به پیوستگی عمل و ایستادگی بر آن که لازمه پیوسته‌بودن کار است، تأکید شده است. پیامبر (ص) فرموده است: «برترین عمل با دوام‌ترین آن‌هاست؛ هرچند اندک باشد» (الحیة، ۱۳۹۱: ۵۰۵). امام باقر (ع) نیز فرموده است: «درست‌ترین کارها نزد خدای بزرگ کاری است که بنده بر آن مداومت کند» (پیشین). آری، ارزش کار به تداوم آن است. البته این آموزه‌ها مصداق‌های گوناگونی دارند و در همه کارهای مثبت می‌توان از آن‌ها سود جست و به آن‌ها استناد کرد.

منابع

۱. محمدرضا حکیمی و دیگران. الحیة. جلد ۵. ترجمه احمد آرام. دلیل ما. تهران. ۱۳۹۱.
۲. حسین بن محمد تقی نوری. مستدرک الوسائل و ... جلد ۲. مؤسسه اهل البیت. قم. ۱۴۰۸ ق.